

Rene Gutteridge

Rusteloos kwaad

thriller

MERWEBOEK | SLIEDRECHT

Van dezelfde auteur:

Boe

Stormjager
Stormdreiging
Stormvloed

Ghostwriter

www.luisternaarjzelf.net

NUR 332

ISBN 978-90-5787-145-0

Listen, *Dutch*

Copyright © 2010 by Rene Gutteridge

Nederlandse editie © 2010 Merweboek
with permission of Tyndale House Publishers Inc.

www.merweboek.nl

Postbus 217, 3360 AE Sliedrecht, tel. 0184-410224

Vertaald uit het Engels door: Tobya Jong

Omslagontwerp: Line-Art, Dordrecht

Omslagfoto's: iStock en Dreamstime

Foto auteur: Merweboek

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor diegenen wier levens
voor altijd veranderd zijn
door woorden*

PROLOOG

Meredith zat midden in haar kamer, roerloos, op het tapijt dat ze speciaal voor het feestje met een stoomreiniger had schoongemaakt. Alle cadeaus die ze had gekregen stonden opgestapeld tegen de achterwand, nog steeds in de feestelijke cadeautasjes.

De wind beukte tegen de ramen terwijl op het late journaal, nauwelijks hoorbaar vanuit een andere kamer, gewaarschuwd werd voor een sneeuwstorm. Ze was dol op sneeuw en op het gierende geluid van de wind die zo'n sneeuwbus inluidde. De windvlagen deden het huis kraken en ze sloot haar ogen, luisterend naar het onzichtbare. Ze vond het leuk dat dingen die onzichtbaar waren toch gehoord konden worden.

Haar moeder zou precies 32 minuten weg zijn om de peuter en de baby thuis te brengen, waar ze drie dagen in de week op paste om wat extra geld te verdienen voor het gezin. Haar broer was aan het werk, zijn derde baantje, om de eindjes aan elkaar te knopen.

Zulke onbetekenende problemen. Geld en voedsel.

Meredith wilde naar de wind blijven luisteren, maar de tijd raakte op.

Ze zette de babyfoon en de houder voor zich neer. Hemelsblauw plastic, met lange witte snoeren. Ze staaarde ernaar... toegangspoorten naar de werkelijkheid, een werkelijkheid die haar vertelde wie ze was. Wat ze was.

Haar vriendinnen wisten nog niet dat ze hen gehoord had toen ze naar de achterste slaapkamer was gegaan om een trui te halen. Maar ze had alles gehoord via de babyfoon. Elk woord.

Ze wist niet dat zij zich schaamden voor de manier waarop ze zich kleedde. Ze wist niet dat ze lelijk haar had.

Ze klemde haar vingers om de trui die ze was gaan halen, die met het kleine gaatje in de mouw, en bleef lange tijd luisteren. Ze was niet uit de kamer gekomen voordat ze allemaal vertrokken waren.

De wind huilde en herinnerde haar eraan dat ze maar beter op kon schieten.

Meredith pakte het uiteinde van de beide snoeren, daar waar de stekker zat, en bond ze aan elkaar. Ze trok de knoop zo strak mogelijk aan. Toen pakte ze het touw van het speelgoedpaardje dat haar opa voor haar gemaakt had toen ze vier jaar was, en knoopte ook dat eraan vast. Het koord was nu lang genoeg. Ze stond op en gaf een ruk aan het touw, waarmee ze de knopen nog een laatste keer aantrok.

Haar knieën knikten, wat haar verbaasde omdat ze zich tot nu toe kalm en vredig gevoeld had. Bijna euforisch zelfs, waardoor ze zich eens te meer realiseerde dat ze inderdaad een verstandige keuze gemaakt had. Maar het gierende geluid van de wind, dat doordrong tot in het huis, deed haar huiveren. Ze had zich nooit afgevraagd of ze genoeg lef had om het te doen. Andere mensen hadden echter wel hun twijfels over haar.

Ze bleef even in haar kamer staan en dacht nog eens na over de geschiktheid van de kast. De hoge stang zou haar wel houden, maar ze kende haar moeder en wist dat die als dit eenmaal voorbij was een plaats van troost nodig zou hebben. Daarom ging ze naar de garage.

De garagedeur klapperde heen en weer door de kracht van de wind, het metaal kletterde alsof er buiten iemand als een bezetene op de deur stond te timmeren.

De kruk die bij haar vaders werkbank stond was wel geschikt. Iets zonder wielen, maar instabiel genoeg om omver te kunnen schoppen.

Meredith bestudeerde de stalen rails die aan het plafond waren vastgeschroefd. Hun gezin was het laatste gezin van het hele blok dat nog een garagedeur had die je met de hand open moest duwen, maar dat respecteerde ze aan haar vader. Hij was niet iemand die compromissen sloot. Ze wilde altijd al zijn zoals hij. Hij was charismatisch, sympathiek. Maar die eigenschappen had haar broer allemaal geërfd.

Ze klom voorzichtig op de kruk. Vallen en haar arm breken was wel het laatste wat ze kon gebruiken. Het zou overigens net wat voor haar zijn.

Ze ging rechtop staan en keek neer op alles wat in de garage

stond. Haar blik bleef hangen bij de olievlek die haar vader nu al een week probeerde te verwijderen. Hij had geschrobd en geschrobd, maar kreeg hem niet weg.

Sommige vlekken blijf je altijd zien, pap.

Ze haalde het touw uit haar achterzak, samen met de aantekeningen die ze de dag ervoor in de bibliotheek had overgeschreven. Ze keek naar de tekening die ze gemaakt had. Die sprak voor zich. Ze propte het stuk papier terug in haar zak en zocht in haar andere zak naar de kleine envelop, een briefje aan haar ouders en haar broer waarin ze zei dat ze van hen hield en dat het haar speet. Ze propte het wat verder omlaag.

Meredith maakte een lus, precies zoals ze eerder had uitgezocht, en maakte het andere uiteinde van het touw met een dubbele knoop vast aan een smal maar stevig uitsteeksel van de rails boven haar. Die zou niet eindeloos houden, maar dat hoefde ook niet. Als het maar lang genoeg was.

Haar hartslag herinnerde haar eraan dat dit geen gemakkelijke klus was. Dat had ze ook niet verwacht. De euforie was echter verdwenen.

Haar handen begonnen te trillen. De tranen biggelden over haar wangen. Ze had zich hierop voorbereid.

Ze besloot om af te tellen. Ze zou immers gelanceerd worden naar een veel betere plek. Beter voor haarzelf, maar ook voor de rest van de wereld. Ze had met zichzelf afgesproken dat ze bij twintig zou beginnen, omdat dat haar leeftijd was en omdat het haar een redelijk aantal leek. Niet te lang, niet te kort.

Ze moest nog één test uitvoeren. Ze haalde diep adem en schreeuwde: ‘Kan iemand me horen?’

Ze luisterde. Maar het enige wat ze hoorde, waren die afschuwelijke woorden van de andere meiden. Telkens opnieuw. Ze kon ze niet uit haar hoofd zetten.

Ze probeerde het nog één keer, ietsje harder nu, om deze mogelijkheid een eerlijke kans te geven. ‘Kan iemand me horen?’

Niemand antwoordde. En dat zou ook nooit gebeuren.

Meredith schoof de lus om haar nek en draaide zich om om door de ramen in de garagedeur te kunnen kijken. Haar lievelingsboom, de treurwilg die haar vader geplant had toen zij geboren was, was nog net te zien. Ze trok de lus nog een laatste keer

aan, zodat het koord in haar huid sneed.

‘Twintig. Negentien. Achttien. Zeventien. Zestien. Vijftien. Veertien. Dertien. Twaalf. Elf. Tien. Negen. Acht. Zeven. Zes. Vijf. Vier. Drie. Twee.’ Ze balde haar vuisten. ‘Kan iemand me horen?’

Ze dacht dat ze vlakbij een stem hoorde. En toen nog een geluid, als een deur die dichtgegooid werd. Ze hield haar adem in om beter te kunnen luisteren, maar het was de wind maar. De wind die haar sarde. De tranen rolden traag over haar wangen. Ze richtte haar blik op de donkere vlek onder haar.

‘Eén.’

I

VANDAAG

Damien Underwood tikte met zijn potlood tegen zijn bureau en liet zijn stoel twee rondjes draaien. Toen hij opnieuw naar zijn computer keek, waren de cijfers van het digitale klokje echter nog niet veranderd.

Voor hem, op een smetteloos wit vel papier, stond een groot vierkant en in dat vierkant stonden allemaal andere, kleinere vierkantjes. In sommige vakjes had hij iets geschreven. En boven het grote rechthoek schreef hij: *Tijd om op te stappen.*

Er was vandaag een buitengewoon grote aanslag op zijn verdraagzaamheid gedaan en wanneer dat gebeurde, ontwierp hij kruiswoordpuzzels. Hij had er drie aan de *New York Times* verkocht, twee ervan waren op een maandag gepubliceerd en eentje op een woensdag. Hij had ze allemaal ingelijst en boven zijn bureau gehangen. Hij had er wel meer dan dertig ingestuurd.

Hij had zijn baas jaren geleden al zover gekregen dat die hem toestemming gaf om kruiswoordpuzzels in de plaatselijke krant te zetten, en sindsdien was hij de puzzelredacteur. Soms plaatste hij een van zijn eigen puzzels, soms een van een plaatselijke inwoner en soms plaatste hij iets wat eerder in een ander blad verschenen was.

Het was vandaag lastiger dan anders om aanwijzingen te bedenken. Hij gebruikte graag een groot aantal woordspelingen en hij vond het leuk om ook een paar specifieke aanwijzingen op te nemen die alleen inwoners van Marlo zouden begrijpen. Die puzzels werden bijna altijd op vrijdag geplaatst.

Een vierletterwoord voor 'betrouwbaar en welluidend'.

Ja, goede aanwijzing. Hij glimlachte en schreef het antwoord in een verticaal balkje. *Klok.*

Hij wierp een blik op het mededelingenbord, dat toevallig aan precies dat stukje van de zijmuur hing dat hij kon zien vanuit zijn

plek in het kantoor van de *Marlo Sentinel*. In het midden hing al drie jaar een artikel uit *Lifestyles Magazine*. Van alle plaatsen in de Verenigde Staten, was Marlo verkozen tot ‘Beste plaats om je kinderen groot te brengen’. Dat was nog steeds een gouden moment voor het stadje. Alle restaurants en bedrijven hadden dit artikel ergens ingelijst aan een muur gehangen.

De gemeenschap beschikte over haar eigen politiemacht en vijf verschillende, unieke speeltuinen voor de kinderen, waaronder een waterspeeltuin die afgelopen zomer was aangelegd en waar de kinderen onder allerlei fontein en door konden lopen zonder het gevaar dat er iemand zou verdrinken.

Gaten in het wegdek waren een onbekend fenomeen. Het afval werd opgehaald door glanzende blauwe vuilniswagens, voorzien van de nieuwste snufjes en bestuurd door mannen in keurig gestreken lichtblauwe overhemden met bijpassende broeken, waarmee ze net ietsje beter gekleed gingen dan de postbezorgers.

Er waren zo’n vijftientig buurtcomités die de wijken bewaakten en de afgelopen tien jaar voor negentien arrestaties gezorgd hadden, over het algemeen kruimeldieven en een paar vandalen. Er waren in Marlo al geen geweldsmisdrijven meer gepleegd sinds 1971, en zelfs toen werd er alleen een hond neergeschoten. Na een bankoverval twintig jaar geleden had de bankrover uiteindelijk om een priester gevraagd, aan wie hij een gokverslaving opbiechtte en een speciale voorkeur voor kasbediende nummer drie.

Damien had een ingeving, wat vaak gebeurde als hij met woorden bezig was. Hij schreef hem gelijk op. Een zevenletterwoord voor een langgerekt verloop van tijd. *Tijdbalk*. Perfect geschikt voor 45 horizontaal.

Dus dit was Marlo, waar de gemeenschap en het gezin een harmonieuze combinatie vormden. Het was hier veilig genoeg om je kinderen in de voortuin te laten spelen. De lucht was zo schoon dat mensen met astma diep in de buidel tastten om hier een huis te kunnen kopen. Alles hier was goed genoeg. Punt.

Damien was een inwoner van de tweede generatie. Zijn vader en moeder waren naar Marlo verhuisd lang voordat het de ‘Beste plaats om je kinderen groot te brengen’ was. In die tijd was het land gewoon goedkoop geweest en de rit van Marlo naar de stad goed te doen. Zijn vader was directeur geweest van een fabriek die

nu niet meer bestond omdat ze te veel vervuiling veroorzaakte. Zijn moeder, een ‘thuisblijfmoeder’, genoot erg van het opvoeden van een zoon die haar meisjesnaam droeg en haar liefde voor het lezen van woordenboeken deelde.

Zijn ouders waren in hetzelfde jaar door verschillende oorzaken gestorven. Dat was hetzelfde jaar als waarin Damien Kay, zijn aanstaande vrouw, ontmoet had. Ze trouwden negen maanden nadat ze elkaar hadden leren kennen en wachtten de gebruikelijke vijf jaar voordat ze aan kinderen begonnen. Kay was bedrijfsleidster bij een makelaarskantoor. Ze was nog even dol op haar baan als op de dag dat ze er begonnen was. Bovendien was het een goede manier om hun levensstandaard op peil te houden en niet onder te hoeven doen voor de burens.

Tot kort geleden, althans, toen de huizenmarkt in een depressie begon te raken – net als zijn altijd en eeuwig chagrijnige tienerdochter.

De rode cijfers van het digitale klokje gaven eindelijk aan dat het tijd was om te vertrekken. Damien greep het handvat van zijn koffertje en beende door de lange gang naar de deur, om er zeker van te zijn dat zijn baas – en soms zijn vriend – Edgar zich herinnerde dat hij vandaag wat eerder wegging. Hij zwaaide naar Edgar, die vandaag blijkbaar in een goede bui was en terugzwaaide.

Damien reed langs een snackbar en haalde twee blikjes fris, een voor hemzelf en een voor Jenna, zijn zestien jaar oude dochter die zomaar opeens van een beeldschone prinses of ballerina of wat ze dan ook wilde zijn, veranderd was in iemand die hem griezelig veel aan Jekyll en Hyde deed denken. Met blauwe oogschaduw. Ze gaf hem nooit meer een knuffel. Ze giechelde nooit meer. O, wat miste hij haar gegiechel. Tegenwoordig sjokte ze rond met afhangende schouders, grauwend als een gorilla, waarbij haar knokkels de grond haast raakten als iemand iets tegen haar zei. Adviezen, hoe liefdevol ook, van ‘trek een jas aan’ tot ‘gebruik geen drugs’, beloonde ze door haar gezicht te vertrekken en met haar ogen te rollen alsof ze een ernstige epileptische aanval had.

Dus als hij een vriendelijk gebaar wilde maken, was een blikje fris zijn beste optie. Naast het aanbod om haar op te halen omdat haar auto in de garage stond.

Hij arriveerde bij de school en parkeerde langs de stoep, zich

ten volle bewust van het feit dat zijn auto in een rij van luxe terreinwagens de enige gewone personenauto was. Jenna schaamde zich daar vreselijk voor en had Kay gesmeekt om haar op te halen met de Jeep. Soms was confrontatie de beste les. Zijn auto was prima in orde, degelijk en betrouwbaar, en zou geen extra gaten in de ozonlaag veroorzaken.

Ze stapte in, zag het blikje fris en vroeg of het wel suikervrij was. Vervolgens nam ze kleine slokjes en staaarde de hele rit naar huis uit het raam. Eigenlijk was het drankje niet suikervrij, maar zijn dochter kon best wat vlees op haar botten gebruiken.

‘Je auto is klaar.’

Eindelijk verscheen er een kleine glimlach.

‘Ga zitten.’

Frank Merret duwde zijn holster en zijn riem een stukje omlaag om ruimte te maken voor de vetrol die zich rond zijn middel had vastgezet. Hij liet zich langzaam zakken in de oude kunststof stoel, tegenover het rommelige bureau van inspecteur Lou Grayson.

‘Er loopt vanaf vandaag een groentje met je mee.’

‘Ik dacht dat we een afspraak hadden over groentjes.’

‘Je hebt schoolhoofd MaLue op de bon geslingerd. Daar hadden we ook een afspraak over.’

Frank zuchtte. ‘De school staat op een woonef. Hij reed te hard.’

‘Hij is het schoolhoofd. Al zou hij daar honderd kilometer per uur willen rijden – dat is zijn zaak. Het dossier van die nieuwe ligt in je postvak.’ Graysons geïrriteerde gezichtsuitdrukking zei genoeg.

Frank liep het kantoor van de inspecteur uit en hing rond in de kantine totdat het tijd was voor de briefing. Het groentje kwam naast hem staan, frisgewassen en met een onschuldige blik in zijn ogen. Hij was niet groot en een beetje mollig, met lichtblond haar en roze wangen. Hij had een van de kinderen van Von Trapp kunnen zijn. Dit joch kon nog geen deuk in een pakje boter slaan.

Frank keek opzij. ‘Dit is Marlo. Het spannendste wat je kan overkomen is iemand die onder invloed van een jointje achter het stuur zit.’

De briefing was voorbij en het joch volgde hem naar buiten.

‘Dat is niet waar. Ik heb gehoord van die bankoverval.’

‘Die is twintig jaar geleden.’

‘Maakt niet uit,’ zei het groentje. ‘Ik ben op patrouille. Dat is gaaf. Trouwens, ik heet Gavin Jenkins.’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Hebt u mijn schoolresultaten gezien?’

‘Ik heb die map niet eens opengedaan.’

Gavin bleef halverwege staan en raakte achterop terwijl Frank naar buiten liep, naar de politieauto. Gavin haastte zich om hem in te halen. ‘Waar gaan we naartoe? Is het niet nog een beetje vroeg?’

Frank stapte in zijn auto. Gavin plofte neer op de bijrijdersstoel. Frank reed in westelijke richting en draaide Bledsoe op.

‘Brigadier Merret, ik wil even tegen u zeggen dat ik blij ben dat ze me aan u gekoppeld hebben. Ik heb geweldige dingen over u gehoord en ik vind het—’

‘Ik praat ’s ochtends nooit.’

‘Oké.’

Ze reden in stilte verder tot aan de lunch. Ze gingen langs bij een paar oudere inwoners en brachten een bezoekje aan de plaatselijke dakloze, Douglas. Vervolgens parkeerden ze bij de Pizza Hut. Het joch kon het niet laten om te praten, dus Frank liet hem zijn gang maar gaan en werd op de hoogte gesteld van alle gebeurtenissen die er uiteindelijk toe hadden geleid dat hij zich had aangemeld bij het politiekorps van Marlo.

Gavin had twee happen van zijn tweede pizzapunt genomen en was nog niet eens aan zijn salade begonnen toen Frank opstond. ‘Blijf hier.’

Gavin staarde naar hem, zijn mond vol kaas en salami. ‘Wat? Waarom?’

‘Ik moet even iets doen.’

Gavin stond op en grabbelde zijn spullen bij elkaar. ‘Wacht even. Ik ga mee.’

Frank stak zijn hand op. ‘Blijf gewoon even hier, ja? Ik kom je over drie kwartier weer halen.’

Gavin ging langzaam zitten.

Frank liep naar buiten. Hij wist genoeg. Dit groentje zou als een doorn in zijn vlees zijn.

2

Het zachte, tikkende geluid dat door het plafond klonk, wees erop dat Hunter thuis was. Waarschijnlijk zat hij te knutselen met elektronica. Als hij niet bezig was met het in elkaar zetten van een harddrive, was hij software aan het schrijven, of in elk geval iets aan het ontwerpen waarvoor hij software kon schrijven.

Damien had een hekel aan computers. Ze deden afbreuk aan de maatschappij en veroorzaakten sociale onrust, om nog maar niet te spreken over de nekslag die ze de Engelse taal en grammatica hadden toegebracht.

Hij had niets met technische snufjes en gebruikte ze alleen als het niet anders kon. Aan zijn riem hing een mobiele telefoon, alleen om zijn vrouw tevreden te stellen. Hij weigerde ook maar iets anders met dat ding te doen dan telefoneren. Als hij mensen sms'jes zag uitwisselen, was dat als een dolk in zijn hart. Hij had het één keer geprobeerd, gewoon voor de grap, maar het kostte hem tien minuten om twee zinnnetjes te typen. En hij weigerde om iets te versturen met een tikfout. Bovendien was de Engelse taal niet bedoeld om teruggebracht te worden tot vreemdsoortige afkortingen als *LOL*. Hij zei telkens tegen zijn kinderen dat *LOL* 'Love of Language' betekende, maar dat grapje begrepen ze niet. Misschien zagen zij er de 'lol' niet van in. Of misschien vonden ze hem gewoon belachelijk.

Hij zette zijn koffertje neer, deed zijn blazer uit en liep naar de keuken. Hij was aan de beurt om te koken. Kay zou het huis om zeven uur precies binnenwandelen. Ze zorgden ervoor dat ze minstens twee keer per week met het hele gezin aan tafel aten, wat tot nu toe overigens niet het resultaat had opgeleverd dat hun door het opvoedblad beloofd was.

Maar ze deden het ook nog maar acht jaar. Misschien moest hij het wat langer de tijd geven.

Hunter liep door de keuken, zijn rugzak over één schouder. 'Ik ben zo terug.'

‘Het eten is over een paar-’

‘Ja ja, ik weet het. We moeten vanavond met het hele gezin eten. Ik ben zo terug.’

Damien zuchtte en draaide zich om om de broccoli klaar te maken. Die tienerjaren waren als een enorme kloof – een, gapend, duister gat dat alles in zich leek op te zuigen. Een diepe afgrond die hem scheidde van zijn kinderen. Hij miste ze.

Jenna’s stem drong door tot in de keuken. Ze zat boven met iemand aan de telefoon en hij hoorde alleen flarden van het gesprek, maar ze klonk nogal hysterisch – een van de slechts twee goedstoestanden waartoe ze tegenwoordig in staat was. De andere was een combinatie van gegrom, gesnauw, gezanik en gezever.

De kookwekker gaf aan dat de broodjes klaar waren. Buiten klonk het snorrende geluid van de Jeep.

Even later ging de achterdeur open en liep Kay naar binnen. Ze zag er uitgeput uit, maar ook blij om thuis te zijn. Ze liet haar bagage vallen en omhelsde hem van achteren. ‘Hoi.’

‘Hoi.’ Hij was voor haar gevallen zodra hij haar zag. Ze had kuiltjes in haar wangen. Haar ogen schitterden als kostbare edelstenen. De korte boblijn accentueerde haar prachtige gezicht. En ze rook altijd naar bloemen.

Kay ging zich omkleden, Jenna was zo te horen nog steeds over haar toeren en Hunter kwam uiteindelijk wel weer thuis, maar pas toen de lasagne al tien minuten klaar was.

‘Het eten staat op tafel,’ riep Damien.

De kinderen hadden bepaald geen haast om beneden te komen.

Kay wachtte niet, maar schepte haar bord vol en zei: ‘Mike en Jill gaan scheiden.’

‘Ik dacht dat ze al gescheiden waren.’

‘Alleen uit elkaar. Maar ze hebben van de week een scheiding aangevraagd.’

‘O. Dat is jammer, zeg.’

‘Tja, het valt ook niet mee om met Jill om te gaan. Ik kan me niet voorstellen hoe het zou zijn om met haar getrouwd te zijn.’

‘Waar er twee kijven, hebben twee schuld, zeggen ze wel eens. Ook als dat kijven uitloopt op scheiden.’

‘Ik heb Jill een paar weken terug wat beter leren kennen, toen

we samen bezig waren met die inzamelingsactie. Ze is zo aanwezig. Maar misschien ga ik haar later wel aardiger vinden.’

‘Misschien heeft ze het moeilijk met die schei—’

Kay hield haar vinger voor haar mond terwijl de kinderen aanschoven en fluisterde: ‘Natalie zit bij Jenna in de klas.’

Damien nam aan dat Natalie de dochter van Jill en Mike was, maar hij wist het niet zeker. Hij wist niet eens wat hun achternaam was. Hij kende Jill en Mike eigenlijk helemaal niet, hoewel Kay bleef volhouden dat hij ze wel eens had ontmoet tijdens ouderavonden.

Damien ging er eens lekker voor zitten en scheidte op. Daarna zei hij, tegen wie het dan ook wilde horen: ‘Ik ga met Edgar praten over mijn baan bij de krant.’

Kay keek op. Hunter gooide een broodje in de lucht en probeerde het weer op te vangen achter zijn rug. Jenna staaarde naar haar broccoli.

‘Hoezo?’ vroeg Kay.

‘Ik schrijf nu al vijf jaar opiniestukken en nieuwsartikelen, dus ik ben wel eens toe aan iets anders.’

‘Zoals wat? Stripverhalen?’ Hunter liet zijn mes tussen zijn vingers ronddraaien totdat Kay hem boos aankeek.

Damien probeerde te glimlachen en zichzelf voor te houden dat Hunter in elk geval aan het gesprek deelnam. ‘Het lijkt me wel leuk om onderzoeksjournalist te worden. Dan gaat het nog steeds over de actualiteiten, maar dan heb ik veel meer informatie om mee te werken en ik zou wat vaker buiten de deur komen.’

Kay legde haar vork neer. ‘Waarom zou je dat willen?’

‘Ik weet niet. Ik denk dat ik me een beetje begin te vervelen.’

‘Je zegt altijd dat je werk zo belangrijk is,’ zei Hunter. ‘Dat het leven van mensen verandert door jouw columns en wat jij over dingen te zeggen hebt en zo. Woorden, woorden en nog eens woorden.’

‘Hou je snavel,’ zei Jenna. ‘Hij is een volwassen man; hij kan doen wat hij wil.’

Kay kauwde op de lasagne en staaarde hem aan. ‘Hoe kun je je nou vervelen? We zijn zeven dagen per week in de weer. Over het algemeen lig ik niet eens voor middernacht in bed.’

‘Het was maar een gedachte. De kruiswoordraadsels blijf ik

natuurlijk wel doen. Dat zou ik niet op willen geven. Maar soms moet de boel even opgeschud worden, weet je wel?’

Kay haalde haar schouders op. ‘Vraag maar eens aan Mike en Jill. Ik ben er vrij zeker van dat zij zich liever zouden vervelen.’